

arterne udfolde sig paa tilfredsstillende Maade paa een Scene. Men Forslag om, hvorledes de to Scener skal tilvejebringes, maa nu komme som Forslag fra den ansvarlige Minister. Han har til Fremlæggelsen af et saadant Forslag alle mulige Forarbejder og langvarige, ja, 10—12-aarige Overvejelser. Det er derfor unødvendigt at nedsætte et Rigsdagsudvalg eller et Byggeudvalg angaaende denne Sag; men navnlig maa jeg finde det urimeligt at købe to Ejendomme, før man ved, om man vil bruge dem, og købe dem alt for dyrt. De betales, efter hvad Ordføreren (Stængaard-Kirkegaard) har nævnt, med en Sum, som ligger lidt under den oprindelig foreslaaede, men det er omtrent det dobbelte af, hvad disse Ejendomme for et Par Aar siden er købt til, og hvad de efter deres Lejeindtægt er værd. Man betaler altsaa en urimelig høj Pris for to Ejendomme, om hvis Brug ved den kommende Ordning der ingen Bestemmelse er truffet. Dette finder jeg ikke forsvarligt, og jeg stemmer derfor ved tredje Behandling mod dette Lovforslag.

Drachmann: Jeg hører til dem, der ser med nogen Skepsis paa den store Dobbeltsceneplan, men jeg tør ikke tage Ansvaret for i dette Øjeblik at gaa imod det foreliggende Lovforslag, idet jeg mener, at det aabner fremtidige Muligheder. Jeg vil dog henstille til det kommende Udvalg, at dette nøje overvejer ogsaa Planer, der eventuelt kunde simplificere og økonomisere den store Dobbeltsceneplan. Jeg henleder særlig Opmærksomheden paa det af Direktør Adam Poulsen og Arkitekt Risom udarbejdede Forslag, som jeg ganske vist maa indrømme endnu kun foreligger saa skitsemæssigt, at jeg ikke paa Grundlag deraf tør tage Standpunkt i Øjeblikket. Jeg tvivler ikke om, at Udvalget vil tage denne Henstilling under Overvejelse. Det er jo netop for at tage de egentlig tekniske og økonomiske Forhold i Betragtning, at det bliver nedsat. Jeg vil blot, da nu de foregaaende Talere har udtalt sig om selve Teatersagen, benytte Lejligheden til at advare imod, at man fører Sparekommissionens Program for rigoristisk ud i Livet, og bede om, at man husker paa, at det her ikke drejer sig om et Postkontor eller en Telegrafstation, men om et Kunstens Tempel. Man skal passe paa ikke at lædere Sommerfuglestøvet, selv om jeg indrømmer, at der maaske i Øjeblikket er nok saa meget Støv paa det kongelige Teater som Sommerfugle; og til at afhjælpe dette og bidrage til en lykkelig Løsning af

det samlede Problem haaber jeg, at den Vej, man nu gaar, maa kunne blive farbar.

Blang: Ogsaa jeg skal fatte mig i meget stor Korthed. Gennem alt det Røre, der har været vedrørende det kongelige Teater i den sidste Tid, synes jeg, det fremgaar klarere og klarere, at den bedst farbare Vej ud af Uføret vil være, at Staten afvikler sit Forhold til det kongelige Teater. Privatdrift er i alle Forhold at foretrække for Statsdrift, hvor det overhovedet paa nogen mulig Maade er gørligt. Jeg tror ogsaa, at det kunstneriske Tab, som Landet vil lide ved Afvikling af Statens Forhold til det kongelige Teater, er til at bære. Det, der præsteres paa det kongelige Teater, vil formodentlig uden store Vanskeligheder kunne præsteres paa vore Privatteatre. Jeg gad f. Eks. vide, hvad moralsk Udbytte det danske Samfund har faaet af de Stykker, der i sidste Sæson er gaaet over det kongelige Teaters Scene. Jeg kunde nævne en Række af dem, men jeg vil indskrænke mig til at minde de ærede Medlemmer om to Stykker, „Munken gaar i Enge“ — hvor man en Aften igennem skal befinde sig i Selskab med en fortrukken Præst og hans i sædelig Henseende særdeles anløbne Kone samt med en fra et Galehus udbrudt Fange — og Syngespillet „Scaramouche“, hvorfra der bogstavelig staar en Stank af Voldtægt og Mord, og hvor det for Resten ret symbolsk er saaledes, at en Strøm af levret Blod vælter hen over Scenegulvet ned mod Tilskuerne. Jeg maa mene, at den danske Nation meget vel vil kunne undvære den Paavirkning, den faar fra Teatret paa Kongens Nytorv. Hvad den danske Musik angaar, vil den formentlig ogsaa kunne klare sig, selv om den lille Del, der er blevet knyttet til Statsteatret, ikke længere er det. I alt Fald maa jeg kræve, at de, der ønsker Paavirkning fra Kongens Nytorv, selv betaler, hvad denne, skal vi sige, moralske Opdragelse koster, og ikke kaster Skattebyrden over paa dem, der enten er ligegyldige eller endogsaa beder sig fritaget for Paavirkning derovrefra. Da jeg saaledes maa ønske, at Staten hurtigst gørligt afvikler sit Forhold til Teatret, og jeg ikke kan indse, at Vejen dertil gaar gennem Køb af disse Ejendomme, som jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Rode i er alt for kostbare, og Indrettelse af forbedrede Sceneforhold, maa jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Rode meddele, at heller ikke jeg vil tage Medansvaret for denne Ordning.

A. C. Meyer: Det ærede Medlem Hr. Blang vilde, som bekendt, have et